

Lindisfarne bland valar

ANNICA KOCH och Björn Christensson fortsätter här berättelsen om sin segling med Lindisfarne, Forcus 37, nu från Itaparica, Brasilien via Falklandsöarna till Ushuaia 26 juli till 28 december 2006.

Vi kom iväg från Itaparica först i mitten av augusti. Mest beroende på att det är svårt att slita sig från trevliga vänner och när vi väl bestämt oss så började det regna och blåsa - från syd!

Dagarna i Itaparica fördrev vi med ömsom arbete och ömsom nöjen. Pinsamt blev det nog mest av nöjen. Arbetet bestod i att torrsätta och bottenrengöra Lindisfarne.

Vårt första ordentliga stopp blev Camamu, 120 M söder om Itaparica. Kusten utanför floden Marau, där Camamu ligger, är grund och svårnavigerad. Lite vind gjorde att vi var sena och hade ont om tid att finna en ankarplats innan det var nermörkt. Man saknar verkligen ljusa sommarnätter. Med lite motorstöd och lite tur var vi på plats strax efter sex, en halvtimme efter solens nedgång. Vi kom att tillbringa hela sex dagar i floden

Bananköp på vägen från Marau. Foto: A&B

både på grund av vindriktningen och den härliga omgivningen. Bland annat gick vi 15 M uppströms till byn Marau, där vi ankrade en natt.

Efter två dygns fortsatt segling var vi framme vid ögruppen Abrohlos, ett naturreservat känt för sina valar och fågelkolonier. Valarna, knölval, träffade vi på redan vid angöring av öarna; mellan oss och vår tilltänkta ankarplats simmade en ko med kalv. Man varken kan eller får "flytta" på dom så det var bara att på respektfullt avstånd avvakta tills passagen var fri.

Norska Empire, som seglat någon vecka före oss från Itaparica och hämtat gäster i Vitoria, låg för ankar just där vi tänkt ankra. Med även häckankaret ute gick det bra att få plats med två båtar i "viken". Efter gemensam angörare blev det sen två dagar med fågel och valskådning från ankrad båt. Vi hann även med en del fiskskådning vid våra snorklingsövningar.

Gribbfilen (vindinformation via mail) hotade med sydvind igen om något dygn, så tredje dagens morgon drog vi iväg. Efter lite morgonbestyr vid ankarupptagningen bar det av med plattläns och spirade segel i full fart mellan valarna ner mot Vitoria för att hinna fram före nästa sydliga kuling. Vinden friskade och det blåste nästan kuling hela vägen (180 M) som vi nådde efter 26 timmar, lagom till vinden mojnade före vindvidning.

Segla mellan valar! Vi såg massor av knölvalar (11,5 - 15 m och 25 - 30 ton), en del nästan på båten. En ko med kalv (4-5 m lång vid födsel) dök upp på kollisionkurs i den ruffa sjön strax babord om oss. Det var svårt att avgöra åt vilket håll de var på väg men efter lite vinglande fram och tillbaka allt eftersom valarna ändrade kurs, passerade vi slutligen strax bakom dom. Med spirade segel är det inte så lätt att väja, så det blev nog lite för nära, för kon visade sitt missnöje med ett kraftigt varningsplask med sin stora stjärtfena.

Knölval på väg ner. Foto: A&B

Vi väntade i Vitoria medan kallfronten med sydvind passerade och sen bar det av igen mot Búzios strax norr om Rio, där vi återigen fick vänta några dagar medan nästa kallfront med hård sydvind och regn passerade. Så småningom vred vinden och vi gav oss av mot Rio med en mellanlandning och ankring vid Cabo Frio för middag och för att anpassa ankomsten till Rio till morgontimmarna.

Vår anpassning till morgontimmarna kom helt på skam. Vinden ökade under natten och vi seglade alldeles för fort, men att angöra Rio i fullmåne klockan tre på morgonen med stadens ljus lysande upp silhuetten av Sockertoppen och Corcovado, Kristusstatyn uppe till vänster är inte helt fel!

Det är faktiskt en helt fantastisk känsla.

Vi navigerade oss in i Riobukten, fulla av förundran över att vi faktiskt på egen köl passerade under den berömda sockertoppen, som vi sett på så många exotiska bilder och då aldrig ens tänkt tanken på att detta skulle kunna vara möjligt. Förtöjde långsides vid en ponton i Gloria marina. Inte en själ var intresserad av oss, så vi kröp till kojs halv fem och hoppades att diskot på kajen snart skulle tystna! Vi tillbringade en natt till med tung diskomusik till sex på morgonen, så detta tillsammans med det höga priset i marinan, 380 SEK under lågsäsong! (det dubbla under säsong och det fyrdubbla under karnevalen, nyår och helger!!!) gjorde att vi efter en shoppingtur lämnade Rio och motoriserade tvärs över bukten till grannstaden Niteroi.

Rio sett från Niteroi. Foto: A&B

Efter tre dygn i Niteroi yachtklubb vände vinden och vi seglade ner till Ilha Grande, Rios skärgård. Det är lite mer än 70 M och vi anlände naturligtvis inte i dagsljus utan strax före 24. Efter att ha kollat plottern mot radarn vid de första öarna, för kontroll av sjökortets riktighet, var det bara att pinna på till vår utsedda ankarvik Enseada do Abrao, en av de många fina och välskyddade vikarna på Ilha Grande.

En av många fina vikar i Ilha Grande-området. Foto: A&B

Tillgänglighet och service är topp så det är lätt att fylla förråden. Vi angjorde staden Angra dos Reis i centrum av området. Shoppingcentret hade egna bryggerplatser i marinan där vi la till gratis i tre timmar, medan vi fyllde på våra matförråd med kundvagnen ända ut till båten och sedan seglade tillbaka ut i skärgården för att ankra i en egen vik. Vi avslutade skärgårdsetappen med två fina dygn i en fullständigt skyddad ankarplats vid Ilha da Cotia norr om Parati-Mirim, ett stenkast innan man kommer ut på havet för den fortsatta färden mot sydväst. Här inväntade vi ånyo en frontpassage med vindkantring för att slippa stängas mot en envis vind, ström och sjö.

Den 18 september lämnade vi Ilha Grande-arkipelagen, med sikte på Santos som angjordes i nattens mörker kl. 02.00 den 20:e. Återigen en mörk angöring, så vi ankrade i en vik i flodmynningen för att i morgonljuset gå vidare in i hamnen och IATE yachtklubben, som hälsade gästgästande båtar välkomna med två gratisnätter, (därefter 400kr om dan)! Nu var det lite bråttom att klara ut från Brasilien. Våra visa skulle gå ut två

dagar efter vår ankomst till Santos och förlängning skulle ha varit gjord minst 14 dagar tidigare. Att bara hitta de tre myndigheterna var ett äventyr. Inte ens taxichauffören hittade. Han bar av (i ösregn) och frågade sig fram tre gånger innan vi slutligen kom fram.

Mot Uruguay

Äntligen hade vi nu alla papper för att kunna lämna Brasilien, men de "krävde" att vi seglade direkt till Uruguay, något som vi inte hade tänkt oss. Så när vi två dagar senare lämnade Santos och seglade till Paranagua sållade vi oss i än

högre grad än tidigare till dem som inte helt följer regelverket.

Alla strandhugg har vi gjort med anledning av att vi ville se något och eller att det var en front på gång med hårda sydvindar. Men slutligen blev det en flerdygnsstopp om 550 M förbi Rio Grande och förbi Punta del Este ner till Piriapolis i Uruguay. Tredje natten efter att vinden gått ner och sjön lagt sig något var det nästan tyst. Sjön bröt fortfarande här och där, men den höga ljudnivån från ett brötande hav och en "framrusande", ibland surfande båt, var borta. Björn satt vakt vid tretiden när plötsligt någon/något ropade ute i mörkret. Det var svagt mänsken men havet lystes upp av intensiv mared som lyste i alla små skumbrott runt om och i båtens kölvatten och bogsvall. Störandes ut i mörkret försökte vi begripa vad vi hörde. Efter en stund kom vi fram till att detta förunderliga och mäktiga ljud måste komma från valar. Vi hade hört om valsång, men att uppleva detta i kombination med den enorma mareden var helt fantastiskt.

I Piriapolis möter vi nu våren för andra gången i år. Blommande syrenträd som luktar precis som vanlig syren. Jordgubbar och sockerärtor säljs på marknaden. Uruguay är mycket mera Europa än Brasilien när det gäller både klimat, natur, dofter och invånare och det verkar vara ett lätt land att leva i för oss nordbor, inte minst för att det är så gles befolkning. Sjölejonen på betongkajen bredvid båten gör att man blir påmind om att vi inte är i Europa. Efter några veckors fixande med båten bar det av mot Mar del Plata.

I Argentina

Nu var vi plötsligt i Argentina. Nytt land och nya formaliteter, men först några rader om hamnen. Många har väl läst om Bris äventyr här. Även Northern Light har haft en äventyrlig infart i den trånga yachthamnen. Svårigheterna ligger främst i det grunda hav som omger hamnen, framför allt nordost om yttre piren, där det grundar upp med brytande sjö nästan utan att det blåser. Påländsvind över 30 knop är inte att leka med om man är förstagångare. Vi hade fin vind med måttlig dyning, som visserligen följde oss in

i hamnbassängen, men vägbrytaren utanför den lilla yachthamnen skyddade bra. Vi tog en av de många väntbojarna bakom piren och utanför svängbron in till hamnen.

Efter några timmars sömn ropade vi upp yachtklubben på VHF och svängbron öppnades och vi smög in. Ja, smyga var ordet, det är en synnerligen liten bassäng där fyra klubbar samsas om ytan. Det är verkligen tur att vi rör oss i lågsäsong. Vi fick en bra plats längs en brygga en bit in i hamnen tack vare vår grunda köl. Det är bara 1,5 - 2 m djupt, så de flesta gästgästande segelbåtarna står nere i dyn vid lågvatten. Inklarering dan därpå gick på räls, förutom att veterinären! (förmodligen det här med att vara rättfria!) som skulle friskförklara båten skulle ha 50 Pesos och dessa skulle betalas in på ett konto (de fick uppenbart inte handskas med kontanter, kanske man kan förstå varför...) Kontot fanns på en bank som bara hade kontor uppe i staden (man kan minsann inte använda vilken bank som helst, komplicerat...) och sen fick vi trava tillbaka och visa upp kvittot. På tullen, sista instansen sa de, efter att ha fyllt ett antal blanketter med uppgifter, välkommen tillbaka i morgon eftermiddag och hämta tulldokumenten. Man får inte ha bråttom.

Efter några dagars aklimatisering, det tar lite tid och att hitta brödbutiken och övriga förnödenheter, började vi titta på det här med Buenos Aires. Buss fem timmar över Pampas för nästan inga pengar verkade ju bra, så på torsdag morgon stack vi med förmiddagsbussen. Pampas är verkligen platt och Samborombom är en liten by förutan gata! vid den blåa (fast den är brun här i Rio dela Plata) och med massor av gröna Pampas-mil bakom byn. Däremot hann vi se varken Carmencita eller hennes hus och Taube hade ju åkt hem för länge sedan.

Vi såg fler kor på dessa timmar än vi sett tillsammans alla tidigare år, "meat is verkligen king" i Argentina. Vidare med nattbuss till Iguazu 150 mil norrut med dom berömda vattenfallen där vi tillbringade tre dagar.

Nattbuss tillbaka till BsAs och Susana (som vi hade träffat på hennes seglingsemester i Brasilien). Hon hade en stadstur som vi fick hänga med på. Vi som tyckt att Funchals jackarandaalleér i april var fantastiska kan bara konstatera att BsAs i november har en vårblooming av jackaranda som slår Funchal med hästlängder. Detta blev vår tredje jackarandablooming i år! Lunch i en av Puerto Maderos många fina restauranger och sen tango i Boca innan vi tog nattbussen tillbaka till Mar del Plata.

Ushuaia 1000 sjömil

Nu gällde det att komma igång med båtfixande igen. Hur de 100 meter extra tamparna som vi köpt skulle fixas till, rulle eller säck var frågan. Dieseltankarna skulle rengöras och

Positionsrapporter

Här befinner sig våra medlemmar

ANTARCTICA	Lindisfarne	ITALIEN	Akka, Embla II, Mandalay
AUSTRALIEN	Blue Moon, Stressless, Xora	MARTINIQUE	Bluesette, Rosalinda, Sharyon, Ellinor
BRASILIE	Ronja	MEXICO	Lorna
CANADA	Sjöa	PANAMA	Cinderella
CAPE VERDE	Rascasse	PORTUGAL	Nueva
CHILE	Yaghan	SINGAPORE	Tinto III
COLOMBIA	Ahnri, Albertina, Magia	SPANIEN	Avatara, Constanzia, Vida
KROATIEN	Vildrenen	SVERIGE	Grace
FRANKRIKE	Aniara, Carmen, Gefion, Mañana, Miss Blue	TRINIDAD och TOBAGO	Image, Kaiso
GREKLAND	Kyoung-Sook, Miss Sophie, Pirella, Rajah, Supernova, Vindela	TURKIET	Barina, Cache-Cache, Casta Diva, Cie, Flying Penguin, Jennifer, Maria Honungshöst, Onyx, Pinta, Sigerlinn, Solhumla I, Unicorn
GRENADA	Roxy, Tilda	TYSKLAND	Second Life
GUATEMALA	Pela	USA	Elvina
INDIEN	Pacific Pearl	VENEZUELA	Fridamoon
IRLAND	Apostrof		

S/Y Pacific Pearl 7 februari

Hej från Cochin, Indien. Det har varit en krånglig start denna säsong med byte av motor i Malaysia, en trasig autopilot som lagades i Thailand mm. Från Thailand till Sri Lanka var en veckas fin segling. Ett annalkande lågtryck gjorde att vi stoppade i Sri Lanka, trots att vi planerat gå direkt till Indien. Tio dagar i Galle, Sri Lanka, gav mersmak, dit vill vi gärna återvända för att se mer av naturen, de vänliga människorna och alla sevärigheter. Tsunamins härjningar var fortfarande en bedrövande syn. Det fattiga landet har det svårt att klara återuppbyggnaden. Turen från Sri Lanka tog tre dygn med allt från motorgång till hårt revat.

De sista tio sjömil blev svårast. På avstånd såg det ut som en flytande stad. Det var troligen närmare tusen fiskebåtar som lyste upp. Vi siktade mot en lucka i lamporna och fann att där låg båtarna lika tätt, men lyste bara upp när man kom nära. Halvvägs genom armadan ljusnade det och vi kunde se att de flesta släpade trål, kors och tvärs. Vi klarade oss utan att fastna men det krävde slalomteknik och trots det var det ibland nära ögat.

Incheckning i Indien tog sex timmar och mycket skrivkramp, trots att de flesta blanketterna skrevs i fem ex med karbonpapper! Detta var den häftigaste byråkrati vi mött hittills. Indien har lärt av engelsmännen och sedan "förfinat" den. Allt väl. Nu skall vi se Cochin innan vi tar itu med tankning via dunkar och diverse reparationer. Om en dryg vecka seglar vi mot Oman för att

vänta in lämpliga båtar att bilda kolonn med genom pirat-vattnen i Gulf of Aden.

Hälsningar, Jörgen & Christina Fermefors

S/Y Ellinor januari 2007

2 890 mil av hand- och fotstyning. Vilken känsla att landa! Från havet med sin enorma flermetersdyning, runda södra Martinique och nu, i nattmörker, lokalisera inseglingsbojar för att hitta vägen in i en vik bestående av mangroveträd och korallrev. Bojar och fyror låg ungefär där de skulle, i alla fall flera stycken. Vissa lyste av varierande kvalitet och riktning och andra lyste inte alls utan dök upp som stålskelett i mörkret. När vi närmar oss målet är nästa hinder båtar som ligger förankrade i nattmörkret. Överallt, helt utan belysning, plötsligt uppdykande hinder, spänning in i det sista alltså.

Vi lägger oss vid en bensinbrygga (vi ville absolut gå iland) och klättrade iland på ett underlag som inte rörde sig ett dugg. Konstigt! Efter ett tag slutade vi hålla i oss och vågade gå några steg (det gick efter ett tag) och tog oss upp i byn.

Mörkt och öde utom på några barer där vi slank in, tog en öl och lät det snurra runt i huvudet på oss. Obeskrivligt. Och där satt folk runt omkring som om allt var som vanligt! Men vi vänjer väl oss också snart vid att inte behöva gå upp i natten och styra, äta vid ett matbord, eller att inte alltid ha ett öga i nacken för att bevaka vågor, åska, vindbyar och vädersystem. Seglingen blev alltså inte riktigt som planerat. Här har vi förstätt, att alla inte förstätt, att vi kontinuerligt rapporterat om seglingen, men ni

mycket mer innan vi kunde känna oss färdiga att ge oss i kast med Argentinas ostkust nästan utan hamnar ner till Ushuaia ca 1000 M söderut.

Vi har under de senaste månaderna haft mailkontakt med Yaghan, en HR 62 från Stockholm med Arne och Heléne ombord, som har "samma rutt" som vi men startat i juni i år. De kom ikapp oss här i Mar del Plata, och som vanligt är det väldigt roligt att träffa sina "brevvänner" i verkligheten.

Vi har beskrivit den trånga yachthamnen i Mar del Plata, så det är inte svårt att förstå att det inte är helt lätt att "knö in" en 62-fotare med 2,5 m djupgående.

Lördag förmiddag den 11:e gick våra amerikanska vänner med sin Tamara, en Längedrag 44, mot söder och lämnade plats för liten rockad bland båtarna för att göra plats för stor båt. Kl 11, strax innan Yaghan skulle anlända var allt på plats och hon kunde lugnt smyga in med högvattnet. Vi firade att vi nu var två svenska båtar med "svenskmidag" i Lindisfarne.

Våra sista dagar i Mar del Plata blev klart hektiska. Det var mycket som skulle hinnas med och plötsligt uppenbarade sig ett fantastiskt sexdagars väderfönster för segling till Falklandsöarna. Det var bara att spurta med projekten och göra alla inköp av färskvaror i flygande fläng. Även utefter kusten skulle förhållandena vara bra, så det blev allmänt uppbrott måndag den 27:e. Alla södergående båtar lämnade utom Sawubona från Arvika, som hade en del pyssel kvar och Wild Rose från Malmö, som just anlänt från Buenos Aries.

Vi gick vid notiden, men Yaghan, som sticker 2,5, fick vackert vänta på tidvattnet för att komma ut. Vi två var de enda som valt att gå via Falkland, ett beslut som skulle visa sig mycket förnuftigt.

Vädret efter kusten blev "snurigt", nästan ingen vind eller vind emot. Ute till havs var det stabilare.

Vår första natt blev lite tuff med hård nordvind, medan natt två och tre var helt stilla med motorgång! Dagarna bjöd på frisk medvind i strålände sol. Det var som att segla på Skagerack en fin julvecka. Nätterna var förstas hemska kalla. Andra halvan fortsatte solen och vinden på dagarna, medan även nätterna

Mar del Platas trånga yachthamn med fyra Svenska båtar samtidigt. Foto: A&B

nu bjöd på frisk vind upp till 35 knop, en osedvanligt bra resa i ett farvatten (roaring forties) som är beryktat för sitt hårda väder. Det kändes nästan overkligt och hade vi inte haft våra samstämmiga väderrapporter som vi förnyade två gånger varje dygn, hade vi nog inte vågat njuta utan bara bekymrat oss för

Ushuaia, världens sydligaste stad. Foto: A&B

vad som skulle kunna komma.

Våra dryga 800 M gick på sex dygn. Yaghan, som är 62 fot, avverkade sträckan på fyra och ett halvt! Sista dygnet blev en liten förevisning om vad som komma skulle på sydligare breddgrader; grov sjö och upp till 35 knop på läringen. Innan vi fått revat och plockat

ner spirbommen var det lite spännande. Lindisfarne nästan skenade fram i den grova sjön, men med lagom revat och preventerat storsegel blev det en förhållandevis lugn framfart hela natten fram till Falkland som vi angjorde strax före 8 på söndagsmorgonen. Döm om vår förvåning när det står ett par på pontonen och tar våra tampar. Det var "radioBob" och hans fru Janet som vi haft SSB-kontakt med under nerseglingen. De bjöd oss omgående upp till huset för dusch, tvätt mm. Överväldigade tackade vi stammande att efter lunch när vi fått sova lite... Snacka om välkomnande och gästfrihet.

Efter dusch och en massa snack om radio och andra gästande båtar, dom är ju inte så många per år, så körde de runt Stanley med oss. Bland annat till Gypsy bay, känt från Falklandskriget.

Minnena från konflikten är bland annat att flertalet stränder omkring Stanley fortfarande är minerade.

Tillbaka i båten hälsade Heléne och Arne oss välkomna med middag i Yaghan som låg för ankar ute på redan. Det är ju helt perfekt att bli välkommen med söndagsmiddag efter sex dygns segling. Måndagen ägnade vi fyra åt en heldags jeeputflykt till kungspingvinkolonin vid Volunteer Point.

Det var verkligen en upplevelse. Kungspingvinen och den något större kejsarpingvinen är väl det som man tänker på när man talar om pingviner och det känns nästan andäktigt att se dem på så nära håll.

Vi fick efter en vecka i denna fantastiska övärld vårt önskade väderfönster med lagom vindar från nordväst. Seglingen bjöd ömsom på fin vind och ömsom på motorgång. Det besvärliga Le Maire-sundet var, tack vare lite vind och niptidvatten, inga som helst problem, som mest hade vi 2 knop emot och det bara under en sjömil. Vi kom fram till Ushuaia den 15 december efter drygt tre dygn och träffade där flera av de båtar vi stött på tidigare.

Yaghan gick redan den 20 december mot Antarktis, men vi var inte klara med bunkring så vi firade jul tillsammans med Skandinavengänet, fyra svenska båtar, en norsk och en dansk.

Den 28 december klarerade vi ut från Argentina och gick till Puerto Williams för vidare färd mot Antarktis.

Annika Koch och Björn Christensson

som undrar över upplevelser kan gå in på: hmpg.com/ellinor.

Anders och Chatrine Rydin

Flera svenska båtar i Antarktisområdet

Kring jul och nyår befann sig ytterligare två svenska båtar i samma område som Yaghan, Lindisfarne och Northern Light.

Det är s/y Wild Rose med Johan Hammarlund och Kristian Persson från Malmö ombord och s/y Cabo de Hornos, vars kapten heter Lennart Edgren och är pensionerad sjökaptan. Läs mera om Wild Rose på www.escapetodanger.se.

Ingegerd Lindén

Ombudsrapporter

Hanna Thompsson, vårt ombud i Västindien, har ny mailadress: little_hanna@yahoo.com. Obs understreck!

Hanna informerar i januari:

Visumkrav till Caricomländerna

Båtar, som närmar sig Karibien våren 2007 och tänker angöra någon av Caricomländerna, ska meddela sig till immigrationsmyndigheten på kanal 16, helst 24 tim före ankomst.

Caricomländerna är tio nationer som räknas som ett enda land under tiden 1/2 - 15/5 2007. Dit hör bl.a. Trinidad & Tobago och de flesta engelsktalande nationerna. De båtar som seglar inom Caricoms territorium och vill checka in ska anmäla sig inom en timme på kanal 16.

De båtar som är här redan och som har checkat in behöver inte göra något alls utan är fria att segla inom Caricoms vatten. De behöver inte visum.

Hanna berättar i februari: Konsekvenserna

Så här års får jag många kontakter med båtar som är på väg hit till karnevalen. En del bokningar för upptagning på varv har också inkommit, förra säsongen blev det fullbokat redan mot slutet av mars.

Myndigheterna har infört ett visumkrav till de engelsktalande nationerna i Karibien, och detta har ställt till en massa bekymmer för inte bara seglare utan också för flygresenärer. Det är ju turism som många länder livnär sig på, men nu börjar avbokningar att strömma in.

Hälsningar från ett regnigt Trinidad!

PS! Mer info om visumkravet på www.caricomimpacs.org.